

bliver pålagt. Der skal ligeledes, i det omfang de nationale lovgivninger åbner mulighed derfor, tages hensyn til andre sanktioner end frihedsberøvelse, der allerede er fuldbyrdet.

4. De undtagelser, som har været genstand for en erklæring i henhold til stk. 2, skal ikke gælde, såfremt den pågældende medlemsstat med hensyn til de samme forhold har anmodet den anden medlemsstat om at foretage retsforfølgning mod den pågældende eller har udleveret den pågældende.

5. Bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil berøres ikke af denne artikel.

Artikel 11

Bestemmelser i national lovgivning

Intet i denne konvention er til hinder for, at medlemsstaterne i deres nationale lovgivning vedtager bestemmelser, som er mere vidtgående end de forpligtelser, der følger af denne konvention.

Artikel 12

Domstolen

1. Tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, som ikke har kunnet løses bilateralt, behandles i første omgang af Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union med henblik på bilæggelse af tvisten. Har det efter en frist på seks måneder ikke været muligt at bilægge tvisten, kan en part i tvisten indbringe spørgsmålet for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

2. En tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen vedrørende artikel 1, bortset fra litra c), eller vedrørende artikel 2, 3 og 4, for så vidt den vedrører et spørgsmål henhørende under fællesskabsretten eller Fællesskabets finansielle interesser, eller den involverer medlemmer eller tjenestemænd ved institutioner eller organer oprettet i medfør af traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, som ikke har kunnet løses ved forhandling, kan af en part i tvisten indbringes for Domstolen.

3. Enhver retsinstans i en medlemsstat kan anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål, som angår fortolkningen af artikel 1-4 og 12-16 i denne konvention, der er rejst i en for den verserende sag, som involverer medlemmer eller tjenestemænd i institutioner eller organer oprettet i medfør af traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, når disse har handlet i embeds

medfør, når retsinstansen skønner, at en afgørelse vedrørende dette spørgsmål er nødvendigt, før den afsiger dom.

4. Domstolens kompetence i medfør af stk. 3 er betinget af, at dette er accepteret af den pågældende medlemsstat i form af en erklæring herom afgivet i forbindelse med den i artikel 13, stk. 2, omhandlede notifikation eller på ethvert senere tidspunkt.

5. En medlemsstat, der afgiver en erklæring efter stk. 4, kan begrænse muligheden for at anmode Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse til kun at omfatte de af dens retsinstanser, hvis afgørelser efter dens nationale ret ikke kan appelleres.

6. Det Europæiske Fællesskabs Domstols statut og procesreglement finder anvendelse. I medfør af disse statutter kan enhver medlemsstat eller Kommissionen, uanset om den har afgivet en erklæring efter stk. 4, indgive indlæg eller skriftlige bemærkninger til Domstolen i sager, som den er forelagt i medfør af stk. 3.

Artikel 13

Ikrafttrædelse

1. Denne konvention vedtages af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive forfatninger.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der i henhold til deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser kræves for vedtagelse af konventionen.

3. Konventionen træder i kraft 90 dage efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er foretaget af den sidste af medlemsstaterne.

4. Indtil ikrafttrædelsen af denne konvention kan enhver medlemsstat i forbindelse med den i stk. 2 omhandlede notifikation eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at konventionen, undtagen artikel 12, for dens vedkommende gælder for dens forbindelser med de medlemsstater, som har fremsat en tilsvarende erklæring. Konventionen finder anvendelse i forhold til den medlemsstat, der har fremsat en sådan erklæring, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på 90 dage efter datoen for deponeringen af dens erklæring.

5. Medlemsstater, der ikke har fremsat erklæring i medfør af stk. 4, kan anvende konventionen på deres forbindelser med andre kontraherende medlemsstater på grundlag af bilaterale aftaler.